

Korsveien av Ferdinand Krenzer– en introduksjon

Oversatt fra tysk av Rainer Irlinger

Ferdinand Krenzer ble født i 1921 i Tyskland.

Fra 1939 studerte han filosofi i St. Georgen i Frankfurt/Main og fra 1945 teologi. Krenzer ble ordinert til prest i 1949. Han har utgitt tallrike publikasjoner – mange er oversatt til flere språk. Krenzer har produsert regelmessig radio- og TV-programmer.

Introduksjon

En sykepleierske bad korsveien på påskedagen. En prest så dette og snakket med henne: ”ja men søster, langfredag er jo over, det er påske, festen til Jesu oppstandelse. Og du ber korsveien!” Sykepleiersken svarte: ”mange av mine pasienter er også i dag på lidelsens vei, på en korsvei. Jesus er helt sikkert med dem på deres vei. Og det vil jeg også være. Hvordan ellers kan det bli påske for dem?”

Jesu lidelses- og korsvei er ikke historie, ikke fortid. Den er til enhver tid nåtid. Dag for dag lider mennesker, og Kristus lider med dem. I min tro vet jeg, at det ikke finnes noen lidelse og lidelsesvei som han ikke er med oss på.

Dag for dag opplever mennesker den frigjørende kraft som troen på oppstandelsen gir. De står opp fra håpløshetens og fortvilelsens grav, fordi de vet at Jesus er med dem.

Jeg håper, at dette hjelper også meg til å ikke bli liggende i bakken men til å stå opp igjen og til å gå videre, når det blir tøft.

”Hvordan kan du tro på Gud etter Auschwitz?” spurte en jøde en annen jøde. Etter en lang stund med taushet kommer et motspørsmål som svar: ”Hvordan kan du, etter Auschwitz, la være å tro på Gud?”

Jesu lidelsesvei viser oss åpenbarings Gud, som vi også kan tro på etter Golgata og Auschwitz.

Hvordan ber man korsveien?

Dette er en meditativ bønn. Til å begynne med kan man betrakte korsveiens enkelte stasjoner og la seg inspirere av kunstnerens bilder. Det er viktig å komme til en indre og personlig opplevelse i henhold til hendelsene. Bare forestill deg at du er sammen med Jesus på veien fra Pilatus til Golgata. Du er en i folkemengden og du blir vitne til alt hva som skjer.

Du identifiserer deg med den ene eller den andre person, som står ved veien og som deltar aktivt. Kanskje kjenner du deg igjen i Jesu person – som en som er blitt slått og dømt, en som har falt, en som har blitt spikret fast.... I hvert fall prøver du å snakke til ham. Derfor slutter hver stasjonsbetraktning med en bønn. Bønnen blir bedre jo mer den løser seg fra den foreliggende tekst og blir til en personlig bønn. Den forutgående tekst vil hjelpe oss med dette.